

EEN VIJFTIGJARIGE: „ELSEVIER'S MAANDSCHRIFT”

Hélène Swarth, die toenmaals met Lapidoth getrouwd was; van haar bevatten de door hem samengestelde nummers thans veel — overigens ook een novelle —, maar niet meer dan overeenkomt met haar immers groote verdienste.

In wezen hetzelfde, we hebben het gezien. Met dien verstande dan echter dat de tijd wel gelijkgeaarde, maar tegelijk nieuwe onderwerpen voorschreef en dat de keuze der medewerkers, zooals men zal hebben opgemerkt, nu ook uit de jongeren werd gedaan. Onder hen waren er voortaan meer dan vroeger, die door de stichters van *Den Nieuwen Gids* voor vol werden aangezien; wij moeten er ons echter wel rekenschap van geven dat Lapidoth noch Gorter, noch Leopold of Henriëtte Roland Holst, noch Boutens, noch Van Oordt of Querido aan zijn tijdschrift heeft weten te verbinden; sommigen hunner — dit zij ter wille van de rechtvaardigheid gezegd — waren trouwens moeilijk te krijgen, of nog nauwelijks begonnen. Naar den inhoud bleef *Elsevier's Maandschrift* een verzameling van verdienstelijke en nagenoeg op de hoogte van den tijd staande bijdragen; een leidend blad werd het nog niet.

Hetgeen den toonaangevenden literairen kringen te onzent het best zal zijn bevallen, is de algemeene richting, zooals die blijkt uit Lapidoth's goed geschreven recensies; zij vooral zullen de verwijdering die er onder Ten Brink was ontstaan, te niet hebben gedaan. Lapidoth prijst Herman Heijermans, Louis Couperus, Top Naeff, Frans Coenen, Stijn Streuvels, Albert Verwey als auteur van het boek over Potgieter, Jacobus van Looy om zijn *Feesten*. . . . Israël Querido vindt hij onbeheerscht maar groot, Henri Borel gekunsteld; voor de geschriften van Jeanne Reyneke van Stuwe gevoelt hij eerst ongeveer niets, maar later, tegen den tijd dat zij mevrouw Kloos zal worden, neemt zijn waardeering voor haar werk toe en weldra verschijnt er een bijdrage van haar in het blad. Met Fiore della Neve spot hij op eenigszins Van-Deysselsche manier: „Hi! hi! hi! Neen, die is goed,” heet het bij de bespreking van een van Fiore's personages, „dat's een leuke baas, die Walstede!” Wanneer Ten Brink sterft, signaleert hij, naar den eisch des tijds, diens vijandige houding tegenover de jeugd, welke „de hoogleeraar”, zooals hij hem pleegt te noemen, naar zijn zeggen niet heeft begrepen.



Ph. Zilcken.

Redacteur van 1896 tot 1905